

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șaptea extinsă)

21 decembrie 2022*

„Ajutoare de stat – Piața biogazului – Scutiri fiscale care compensează costurile suplimentare de producție – Decizie de a nu ridica obiecții – Acțiune în anulare – Interesul de a exercita acțiunea – Admisibilitate – Nedeschiderea procedurii formale de investigare – Dificultăți serioase – Articolul 108 alineatele (2) și (3) TFUE – Articolul 4 alineatele (3) și (4) din Regulamentul (UE) 2015/1589 – Orientări privind ajutoarele de stat pentru protecția mediului și energie pentru perioada 2014-2020 – Cumulare de ajutoare – Ajutoare acordate de mai multe state membre – Biogaz importat – Principiul nediscriminării – Articolul 110 TFUE”

În cauza T-626/20,

Landwärme GmbH, cu sediul în München (Germania), reprezentată de J. Bonhage și M. Frank, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de K. Blanck, A. Bouchagiar și P. Němečková, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de

Regatul Suediei, reprezentat de O. Simonsson, C. Meyer-Seitz, A. Runeskjöld, M. Salborn Hodgson, H. Shev, H. Eklinder și R. Shahsavan Eriksson, în calitate de agenți,

intervenient,

TRIBUNALUL (Camera a șaptea extinsă),

compus la deliberări din domnul R. da Silva Passos, președinte, domnul V. Valančius, doamna I. Reine și domnii L. Truchot (raportor) și M. Sampol Pucurull, judecători,

grefier: doamna S. Jund, administratoare,

având în vedere faza scrisă a procedurii,

* Limba de procedură: germana.

în urma ședinței din 2 iunie 2022,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin acțiunea întemeiată pe articolul 263 TFUE, reclamanta, Landwärme GmbH, solicită anularea, pe de o parte, a Deciziei C(2020) 4489 final a Comisiei din 29 iunie 2020 privind ajutorul de stat SA.56125 (2020/N) – Suedia – Prelungirea și modificarea schemei SA.49893 (2018/N) – Scutare fiscală pentru biogazul și biopropanul nealimentare destinate producerii de căldură (denumită în continuare „Decizia 4489”) și, pe de altă parte, a Deciziei C(2020) 4487 final a Comisiei din 29 iunie 2020 privind ajutorul de stat SA.56908 (2020/N) – Suedia – Prelungirea și modificarea schemei în favoarea biogazului destinat utilizării drept combustibil în Suedia (denumită în continuare „Decizia 4487” și, împreună cu Decizia 4489, „deciziile atacate”).

Istoricul litigiului

- 2 Reclamanta este o societate de drept german care produce biometan în Germania.
- 3 La 1 aprilie 2020, Regatul Suediei a notificat Comisiei Europene, în conformitate cu articolul 108 alineatul (3) TFUE, două măsuri prin care dorea să modifice și să prelungească până la 31 decembrie 2030 două scheme de ajutor, ale căror prime aplicări datau din anul 2003 și din anul 2007, care fuseseră deja autorizate în mai multe rânduri de Comisie și care trebuiau să expire la 31 decembrie 2020. Aceste scheme constau în scutirea achiziționării anumitor gaze combustibile din surse regenerabile (denumite în continuare „biogaz”) de la plata anumitor accize care sunt, în schimb, datorate la cumpărarea de gaze fosile, precum gazul natural, destinate aceluiași utilizări.
- 4 La 29 iunie 2020, Comisia a adoptat Decizia 4489, al cărei rezumat este publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* (JO 2020, C 245, p. 2), și Decizia 4487, al cărei rezumat este publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* (JO 2020, C 260, p. 4).
- 5 Prin deciziile atacate, Comisia, în urma procedurii de examinare preliminară prevăzute la articolul 4 alineatul (3) din Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 [TFUE] (JO 2015, L 248, p. 9) (denumită în continuare „procedura de examinare preliminară”) și fără a iniția procedura formală de investigare prevăzută la articolul 108 alineatul (2) TFUE și la articolul 6 din regulamentul menționat (denumită în continuare „procedura formală de investigare”), a considerat că măsurile notificate de Regatul Suediei priveau ajutoare de stat care puteau fi declarate compatibile cu piața internă în temeiul articolului 107 alineatul (3) litera (c) TFUE.
- 6 În acest scop, în primul rând, Comisia a arătat că schemele de ajutor vizate de deciziile atacate (denumite în continuare „schemele în litigiu”), care prevedeau scutiri fiscale totale, trebuiau calificate drept ajutoare de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, mai precis drept ajutoare de exploatare [considerentele (6), (31) și (32) ale Deciziei 4489 și considerentele (35) și (50) ale Deciziei 4487].

- 7 În al doilea rând, Comisia a evaluat compatibilitatea schemelor în litigiu cu piața internă în lumina Orientărilor privind ajutoarele de stat pentru protecția mediului și energie pentru perioada 2014-2020 (JO 2014, C 200, p. 1) (denumite în continuare „Orientările PME”) [considerentul (34) al Deciziei 4489 și considerentul (38) al Deciziei 4487].
- 8 În special, în primul rând, Comisia a apreciat, mai întâi, că schemele în litigiu urmăreau un obiectiv de interes comun, întrucât contribuiau la a permite Regatului Suediei să atingă obiectivele pe care și le-a stabilit în ceea ce privește utilizarea surselor de energie regenerabilă, apoi, că erau necesare pentru motivul că, fără scutirile fiscale totale prevăzute de acestea (denumite în continuare „scutirile fiscale în cauză”), biogazul ar costa mai mult decât gazele fosile și, în sfârșit, că aveau un efect stimulat în măsura în care acordarea acestor scutiri încuraja utilizarea și producția de biogaz [considerentele (37-40), (42), (43), (47) și (48) ale Deciziei 4489 și considerentele (40), (44), (45) și (47) ale Deciziei 4487].
- 9 În al doilea rând, Comisia a examinat proporționalitatea schemelor în litigiu și a arătat printre altele că, având în vedere datele furnizate de Energimyndigheten (Agenția pentru Energie, Suedia) (denumită în continuare „agenția suedeză pentru energie”), pe de o parte, se putea exclude faptul că ajutoarele acordate în temeiul acestor scheme depășeau suma necesară pentru compensarea costurilor mai ridicate pe care le implică producția de biogaz în raport cu producția de gaze fosile și că determinau astfel o supracompensare a costurilor mai ridicate menționate (denumită în continuare „supracompensarea”). Astfel, în pofida scutirilor fiscale în cauză, costurile de producție a biogazului rămâneau mai ridicate decât prețul pieței pentru gazele fosile. Comisia a arătat, pe de altă parte, că era improbabil ca în viitor să intervină o supracompensare. În plus, Comisia a precizat că, potrivit informațiilor prezentate de autoritățile suedeze, deși este posibil ca biogazul să beneficieze atât de ajutoarele prevăzute de schemele în litigiu, cât și de alte ajutoare care favorizează producția de biogaz, cumularea acestor ajutoare nu determina o supracompensare. Pe de altă parte, Comisia a adăugat că aceste autorități s-au angajat să controleze evoluțiile pieței pentru a detecta orice posibilă supracompensare viitoare și pentru a o informa [considerentele (17), (18), (20), (22), (28), (47), (49)-(56) și (64) ale Deciziei 4489 și considerentele (19)-(24), (26), (27), (32), (50)-(59) și (67) ale Deciziei 4487].
- 10 În al treilea rând, Comisia a considerat că era necesar să aplice punctul 116 din Orientările PME, potrivit căruia „Comisia presupune că ajutorul are un caracter adecvat și că efectele sale de denaturare a concurenței sunt limitate, cu condiția ca toate celelalte condiții să fie întrunite”, ceea ce, în opinia sa, era cazul schemelor în litigiu [considerentele (41) și (58) ale Deciziei 4489 și considerentele (48) și (60) ale Deciziei 4487].
- 11 În al patrulea rând, întrucât schemele în litigiu constau în acordarea de scutiri fiscale, Comisia a examinat aspectul dacă acestea erau conforme cu cerințele care decurg din Directiva 2003/96/CE a Consiliului din 27 octombrie 2003 privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice și a electricității (JO 2003, L 283, p. 51, Ediție specială, 09/vol. 2, p. 98). Comisia a considerat că aceasta era situația, având în vedere în special faptul că scutirile menționate erau aplicabile făcând abstracție de statul membru din care provenea biogazul care beneficia de acestea [considerentele (62)-(66) ale Deciziei 4489 și considerentele (64)-(68) ale Deciziei 4487].

Concluziile părților

- 12 Reclamanta solicită Tribunalului:
- anularea deciziilor atacate;
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 13 Comisia solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii;
 - obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.
- 14 Regatul Suediei, intervenient în susținerea Comisiei, solicită Tribunalului respingerea acțiunii.

În drept

- 15 În susținerea acțiunii, reclamanta invocă patru motive, întemeiate, primul, pe „nelegalitatea ajutorului”, al doilea, pe „abuzul de putere de apreciere”, al treilea, pe încălcarea obligației de motivare și, al patrulea, pe încălcarea obligației de deschidere a procedurii formale de investigare.
- 16 Fără a invoca o excepție prin înscris separat în temeiul articolului 130 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, Comisia susține, pe lângă contestarea temeiniciei motivelor invocate de reclamantă, că acțiunea este inadmisibilă. Deși nu se pronunță cu privire la calitatea procesuală activă a reclamantei, Comisia susține că aceasta nu are interesul de a exercita acțiunea în anularea deciziilor atacate.

Cu privire la admisibilitate

- 17 Înainte de a examina interesul reclamantei de a exercita acțiunea, trebuie să se răspundă la chestiunea, de ordine publică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 februarie 2014, Stichting Woonpunt și alții/Comisia, C-132/12 P, EU:C:2014:100, punctul 45, Hotărârea din 24 octombrie 1997, EISA/Comisia, T-239/94, EU:T:1997:158, punctul 27, și Hotărârea din 20 iunie 2019, a&o hostel and hotel Berlin/Comisia, T-578/17, nepublicată, EU:T:2019:437, punctele 36 și 37), dacă reclamanta are calitatea de a exercita o acțiune împotriva deciziilor atacate.

Cu privire la calitatea procesuală activă

- 18 În temeiul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, o persoană fizică sau juridică poate formula o acțiune împotriva unui act al cărei destinatar nu este numai dacă acest act o privește direct și individual sau dacă acțiunea este îndreptată împotriva unui act normativ care o privește direct și care nu presupune măsuri de executare.
- 19 Or, deciziile atacate au ca unic destinatar Regatul Suediei, astfel încât este necesar să se stabilească dacă reclamanta îndeplinește condițiile de admisibilitate care tocmai au fost menționate.

- 20 În ceea ce privește aspectul dacă reclamanta este vizată direct și individual de deciziile atacate, trebuie amintit că, atunci când Comisia adoptă o decizie de a nu ridica obiecții, în temeiul articolului 4 alineatul (3) din Regulamentul 2015/1589, aceasta nu numai că declară măsurile în cauză compatibile cu piața internă, ci refuză de asemenea în mod implicit să inițieze procedura formală de investigare (a se vedea Hotărârea din 20 iunie 2019, *a&o hostel and hotel Berlin/Comisia*, T-578/17, nepublicată, EU:T:2019:437, punctul 39 și jurisprudența citată).
- 21 În cazul în care, în cadrul procedurii de examinare preliminară, Comisia constată că există îndoieli sau dificultăți serioase privind compatibilitatea măsurii notificate cu piața internă, aceasta este obligată să adopte, în temeiul articolului 4 alineatul (4) din Regulamentul 2015/1589, o decizie de deschidere a procedurii formale de investigare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 iunie 2019, *a&o hostel and hotel Berlin/Comisia*, T-578/17, nepublicată, EU:T:2019:437, punctul 40 și jurisprudența citată). Trebuie precizat că, potrivit jurisprudenței, noțiunile „îndoieli” și „dificultăți serioase” coincid (Hotărârea din 22 septembrie 2021, *DEI/Comisia*, T-639/14 RENV, T-352/15 și T-740/17, în prezent în recurs, EU:T:2021:604, punctul 115; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 12 februarie 2008, *BUPA și alții/Comisia*, T-289/03, EU:T:2008:29, punctul 328, și Hotărârea din 9 septembrie 2020, *Kerkosand/Comisia*, T-745/17, EU:T:2020:400, punctul 106).
- 22 Potrivit articolului 6 alineatul (1) din Regulamentul 2015/1589, printr-o decizie de deschidere a procedurii formale de investigare se solicită statului membru în cauză și celorlalte persoane interesate să își prezinte observațiile într-un termen stabilit, care în mod normal nu depășește o lună.
- 23 Legalitatea unei decizii de a nu ridica obiecții întemeiată pe articolul 4 alineatul (3) din Regulamentul 2015/1589 depinde de aspectul dacă există dificultăți serioase în ceea ce privește compatibilitatea schemelor în litigiu cu piața internă. Având în vedere că existența unor dificultăți serioase trebuie să determine deschiderea unei procedurii formale de investigare la care pot participa persoanele interesate menționate la articolul 1 litera (h) din regulamentul amintit, trebuie să se considere că orice persoană interesată în sensul acestei din urmă dispoziții este direct și individual vizată de asemenea decizii. Astfel, beneficiarii garanțiilor procedurale prevăzute la articolul 108 alineatul (2) TFUE și la articolul 6 alineatul (1) din acest regulament nu pot obține respectarea acestora decât dacă au posibilitatea de a contesta în fața instanței Uniunii decizia de a nu ridica obiecții (a se vedea Hotărârea din 20 iunie 2019, *a&o hostel and hotel Berlin/Comisia*, T-578/17, nepublicată, EU:T:2019:437, punctul 41 și jurisprudența citată).
- 24 Noțiunea de „persoană interesată” este definită la articolul 1 litera (h) din Regulamentul 2015/1589 ca însemnând „orice stat membru și orice persoană, întreprindere sau asocierie de întreprinderi ale căror interese pot fi afectate de acordarea unui ajutor, în special beneficiarul ajutorului, întreprinderile concurente și asociațiile profesionale”. Această dispoziție reia definiția noțiunii de „părți în cauză” în sensul articolului 108 alineatul (2) TFUE, astfel cum rezultă din jurisprudență (a se vedea Hotărârea din 2 septembrie 2021, *Ja zum Nürburgring/Comisia*, C-647/19 P, EU:C:2021:666, punctul 56 și jurisprudența citată).
- 25 În speță, astfel cum rezultă din răspunsurile părților la întrebările scrise și orale ale Tribunalului, beneficiarii direcți ai scutirilor fiscale în cauză sunt cumpărătorii de biogaz din Suedia, care, în temeiul acestora, nu plătesc nici acciza la energie, nici acciza pe dioxidul de carbon prevăzute de legislația suedeză. Totuși, de aceste scutiri, chiar dacă nu au efecte asupra costurilor de producție a biogazului, beneficiază de asemenea, chiar dacă în mod indirect, producătorii și importatorii de biogaz. Astfel, aceștia pot vinde biogaz în Suedia la un preț final care, întrucât nu include aceste

accize, este inferior celui la care ar fi fost vândut biogazul în lipsa acestor scutiri. Prin urmare, acestea permit vânzarea produsului la un preț care poate concura cu cel al gazelor naturale, în pofida faptului că costurile de producție ale acestora din urmă sunt în mod normal mai scăzute decât cele ale biogazului.

- 26 Reclamanta, deși pretinde că nu mai vinde biogaz în Suedia din cauza prețurilor mai competitive practicate de producătorii danezi care ar beneficia de o supracompensare, este o beneficiară indirectă potențială a ajutoarelor prevăzute de schemele în litigiu, după cum au confirmat părțile în ședință. Astfel, pe de o parte, nu se contestă că reclamanta îndeplinește condițiile necesare pentru a fi eligibilă pentru aceste ajutoare. Pe de altă parte, trebuie amintit că Regatul Suediei acordă ajutoare similare de mulți ani și că, în trecut, reclamanta a beneficiat de aceste ajutoare, dat fiind că a vândut biogaz în Suedia în anul 2013 și, în cantități mai mari, în anul 2014. Pe de altă parte, având în vedere că încearcă să vândă biogaz în Suedia, dar este împiedicată din cauza prețului necompetitiv pe care este obligată să îl practice, reclamanta este o concurentă a întreprinderilor care, întrucât vând biogaz în Suedia, sunt beneficiari efectivi ai acestor ajutoare. În consecință, aceasta are calitatea de „persoană interesată” în sensul articolului 1 litera (h) din Regulamentul 2015/1589 (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 2 septembrie 2021, *Ja zum Nürburgring/Comisia*, C-647/19 P, EU:C:2021:666, punctul 57). De altfel, Comisia, în răspunsul la o întrebare adresată de Tribunal în ședință, a recunoscut că aceasta este situația.
- 27 Cu toate acestea, pentru a dispune de calitatea de a exercita acțiunea în anularea deciziilor atacate, reclamanta trebuie de asemenea să urmărească, prin intermediul acțiunii, să asigure protecția drepturilor procedurale de care ar fi dispus în cazul în care Comisia ar fi deschis procedura formală de investigare ca urmare a existenței unor dificultăți serioase.
- 28 În această privință, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, în cazul în care un reclamant solicită anularea unei decizii în temeiul articolului 4 alineatul (3) din Regulamentul 2015/1589, el repune în discuție în esență faptul că decizia luată de Comisie cu privire la ajutoarele în cauză a fost adoptată fără ca această instituție să inițieze procedura formală de investigare, încălcând astfel drepturile sale procedurale. Pentru ca cererea sa de anulare să fie admisă, reclamantul poate invoca orice motiv de natură să demonstreze că aprecierea informațiilor și a elementelor de care dispunea Comisia în cadrul procedurii preliminare de examinare a măsurii notificate ar fi trebuit să suscite îndoieli privind compatibilitatea acestei măsuri cu piața internă. Cu toate acestea, utilizarea unor astfel de argumente nu poate avea drept consecință transformarea obiectului acțiunii sau modificarea condițiilor de admisibilitate a acesteia. Dimpotrivă, existența unor îndoieli cu privire la această compatibilitate este tocmai proba care trebuie adusă pentru a demonstra obligația care revenea Comisiei de a deschide procedura formală de investigare (a se vedea Hotărârea din 2 septembrie 2021, *Comisia/Tempus Energy și Tempus Energy Technology*, C-57/19 P, EU:C:2021:663, punctul 39 și jurisprudența citată).
- 29 În consecință, în ceea ce privește o acțiune prin care se contestă legalitatea unei decizii adoptate în temeiul articolului 4 alineatul (3) din Regulamentul 2015/1589 fără deschiderea procedurii formale de investigare, trebuie examinate, în principiu, toate obiecțiile și argumentele prezentate de reclamant în cadrul motivelor invocate, pentru a aprecia dacă acestea permit identificarea unor dificultăți serioase sau a unor îndoieli în prezența cărora Comisia ar fi fost obligată să deschidă procedura menționată. În cadrul unei asemenea acțiuni, motivele prin care se contestă compatibilitatea ajutorului trebuie, așadar, să fie apreciate de Tribunal în raport cu existența unei dificultăți serioase, fără a fi necesar să fie declarate inadmisibile (a se vedea Hotărârea din

20 iunie 2019, a&o hostel and hotel Berlin/Comisia, T-578/17, nepublicată, EU:T:2019:437, punctele 45-47 și 49 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 24 mai 2011, Comisia/Kronoply și Kronotex, C-83/09 P, EU:C:2011:341, punctele 57 și 58).

- 30 Rezultă de asemenea din jurisprudență că un reclamant are dreptul, pentru a demonstra încălcarea drepturilor sale procedurale ca urmare a îndoielilor pe care măsura în litigiu ar fi trebuit să le suscite cu privire la compatibilitatea ei cu piața internă, să invoce argumente care vizează să demonstreze că este eronată constatarea de către Comisie a compatibilității acestei măsuri cu piața internă, ceea ce, *a fortiori*, este de natură să ateste că Comisia ar fi trebuit să aibă îndoieli cu ocazia aprecierii compatibilității acestei măsuri cu piața internă. Așadar, Tribunalul este abilitat să examineze argumentele de fond prezentate de această parte, pentru a verifica dacă sunt de natură să susțină motivul întemeiat pe existența unor îndoieli care justifică deschiderea procedurii formale de investigare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 aprilie 2021, Achema și Lifosa/Comisia, T-300/19, nepublicată, EU:T:2021:191, punctul 203 și jurisprudența citată).
- 31 În speță, trebuie să se constate că, prin intermediul celui de al patrulea motiv (a se vedea punctul 15 de mai sus), reclamanta susține că Comisia ar fi trebuit să deschidă procedura formală de investigare. Conform jurisprudenței amintite la punctul 29 de mai sus, trebuie examinate toate criticile și argumentele invocate de reclamantă pentru a stabili dacă aceasta a demonstrat existența unor dificultăți serioase care obligă Comisia să deschidă procedura menționată. În ședință, reclamanta a confirmat că, prin acțiunea formulată, reproșa printre altele Comisiei că nu a inițiat procedura formală de investigare, în pofida faptului că, având în vedere informațiile pe care i le prezentase, această instituție nu putea ignora existența unor dificultăți serioase în ceea ce privește problema dacă posibila cumulare a ajutoarelor acordate în Suedia în temeiul schemelor în litigiu și a altor ajutoare, acordate de alte state membre decât Regatul Suediei producătorilor de biogaz (denumită în continuare „cumularea în litigiu”), determina o supracompensare în favoarea producătorilor menționați atunci când aceștia vindeau biogaz în Suedia (denumită în continuare „critica referitoare la cumularea în litigiu”).
- 32 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că reclamanta are calitate procesuală activă întrucât urmărește să obțină respectarea drepturilor sale procedurale, invocând printre altele critica referitoare la cumularea în litigiu.

Cu privire la interesul de a exercita acțiunea

- 33 Comisia arată că reclamanta, în calitate de beneficiară potențială a schemelor în litigiu, nu a demonstrat că are interesul de a exercita acțiunea împotriva deciziilor atacate. Astfel, anularea acestora nu ar putea avea ca efect autorizarea unor ajutoare cu un domeniu de aplicare mai extins decât cel al ajutoarelor prevăzute de aceste scheme. Anularea menționată nu ar avea incidență asupra faptului că producătorii de biogaz care beneficiază, în alte state membre decât Regatul Suediei, de ajutoare pentru producția de energie pe bază de biogaz pot vinde biogaz în Suedia la prețuri mai avantajoase decât cele propuse de reclamantă, căreia nu i se acordă ajutoare similare de către Republica Federală Germania. Potrivit Comisiei, interesul reclamantei de a exercita acțiunea nu își poate avea originea în faptul că aceasta ar avea vocația de a-i prezenta observații în ipoteza în care, în urma anulării acestor decizii, ar fi inițiată procedura formală de investigare.
- 34 Reclamanta contestă argumentele Comisiei.

- 35 Potrivit unei jurisprudențe constante, o acțiune în anulare introdusă de o persoană fizică sau juridică nu este admisibilă decât în măsura în care aceasta din urmă are un interes să obțină anularea actului atacat. Un asemenea interes presupune ca anularea acestui act să poată avea, în sine, consecințe juridice și ca acțiunea să poată astfel aduce, prin rezultatul său, un beneficiu părții care a formulat-o (Hotărârea din 27 februarie 2014, Stichting Woonlinie și alții/Comisia, C-133/12 P, EU:C:2014:105, punctul 54, și Hotărârea din 4 iunie 2015, Andechser Molkerei Scheitz/Comisia, C-682/13 P, nepublicată, EU:C:2015:356, punctul 25).
- 36 Interesul unui reclamant de a exercita acțiunea trebuie să fie născut și actual și nu poate privi o situație viitoare și ipotetică. În raport cu obiectul acțiunii, acest interes trebuie să existe la momentul introducerii acesteia, sub sancțiunea inadmisibilității, și trebuie să continue să existe până la momentul pronunțării hotărârii judecătorești, sub sancțiunea nepronunțării asupra fondului (a se vedea Hotărârea din 17 septembrie 2015, Mory și alții/Comisia, C-33/14 P, EU:C:2015:609, punctele 56 și 57 și jurisprudența citată).
- 37 Îi revine reclamantului sarcina de a face dovada interesului său de a exercita acțiunea, care constituie condiția esențială și primordială a oricărei acțiuni în justiție (a se vedea Hotărârea din 4 iunie 2015, Andechser Molkerei Scheitz/Comisia, C-682/13 P, nepublicată, EU:C:2015:356, punctul 27 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 14 aprilie 2005, Sniace/Comisia, T-141/03, EU:T:2005:129, punctul 31 și jurisprudența citată).
- 38 În speță, reclamanta este o beneficiară indirectă potențială a ajutoarelor prevăzute de schemele în litigiu (a se vedea punctele 25 și 26 de mai sus).
- 39 Totuși, simplul fapt că deciziile atacate declară schemele în litigiu compatibile cu piața internă și prin urmare, în principiu, nu cauzează prejudicii unei întreprinderi susceptibile să beneficieze de acestea nu dispensează instanța Uniunii de obligația de a examina dacă aprecierea Comisiei produce efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele acestei întreprinderi (a se vedea în acest sens Ordonanța din 25 martie 2019, Abaco Energy și alții/Comisia, T-186/18, nepublicată, EU:T:2019:206, punctul 42 și jurisprudența citată). În consecință, contrar celor pretinse de Comisie, faptul că reclamanta este o beneficiară potențială a ajutoarelor prevăzute de schemele în litigiu nu este suficient pentru a considera că aceasta nu are un interes de a exercita acțiunea în anularea deciziilor atacate.
- 40 Reclamanta răspunde că schemele în litigiu acționează ca un „catalizator” care ar consolida efectele de excludere de pe piață care decurg din ajutoare pentru producția de energie pe bază de biogaz acordate de alte state membre decât Regatul Suediei. Aceste scheme ar avea propriul efect anticoncurențial, întrucât, pentru a beneficia de scutirile fiscale în cauză, producătorii de biogaz care beneficiază de ajutoarele menționate în statele lor membre ar crește exporturile către Suedia și ar exercita astfel o presiune asupra prețurilor practice de ceilalți producători de biogaz, care nu beneficiază de ajutoare similare. Anularea deciziilor de autorizare a acestor scheme ar elimina acest „catalizator” și ar aduce, astfel, un beneficiu reclamantei.
- 41 În consecință, în ipoteza în care Tribunalul ar admite acțiunea și ar anula deciziile atacate printr-o hotărâre prin care se constată că motivele și argumentele invocate de reclamantă, în special critica referitoare la cumularea în litigiu, permit stabilirea existenței unor dificultăți serioase ignorate de Comisie, aceasta din urmă ar fi obligată, în executarea hotărârii astfel pronunțate, să adopte decizii în temeiul articolului 4 alineatul (4) din Regulamentul 2015/1589, având conținutul prevăzut la articolul 6 alineatul (1) din regulamentul menționat. Reclamanta, în calitate de „persoană interesată” în sensul articolului 1 litera (h) din regulamentul menționat (a se vedea punctele 24

și 26 de mai sus), ar avea posibilitatea de a formula observații după analizarea acestor decizii. Prin urmare, aceasta ar fi în măsură să își exercite drepturile procedurale într-un mod mult mai pertinent și mai informat decât în cadrul procedurii de examinare preliminară (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 20 iunie 2019, *a&o hostel and hotel Berlin/Comisia*, T-578/17, nepublicată, EU:T:2019:437, punctul 52). În special, în cazul în care Tribunalul ar anula deciziile atacate pentru motivul existenței unor dificultăți serioase în ceea ce privește supracompensarea care poate decurge din cumularea în litigiu, reclamanta ar putea, în cadrul procedurii formale de investigare subsecvente acestei anulări, să prezinte Comisiei observații cu privire la modificările care ar trebui aduse schemelor în litigiu pentru a putea fi declarate compatibile cu piața internă.

- 42 În aceste împrejurări, trebuie să se constate că reclamanta are interesul de a exercita acțiunea în anularea deciziilor atacate.
- 43 Interesul reclamantei de a exercita acțiunea nu este repus în discuție de jurisprudența invocată de Comisie (Ordonanța din 9 iulie 2007, *wheyco/Comisia*, T-6/06, nepublicată, EU:T:2007:202, punctul 104, și Ordonanța din 25 martie 2019, *Abaco Energy și alții/Comisia*, T-186/18, nepublicată, EU:T:2019:206, punctul 83). Potrivit acestei jurisprudențe, interesul de a exercita acțiunea al unei întreprinderi care beneficiază de un ajutor de stat autorizat de Comisie fără a iniția procedura formală de investigare nu își poate avea originea în faptul că aceasta ar fi avut vocația, în cazul deschiderii acestei proceduri, să își prezinte observațiile.
- 44 Astfel, reclamanta nu este decât o beneficiară potențială a ajutoarelor prevăzute de schemele în litigiu, dat fiind că nu mai este în măsură să vândă biogaz în Suedia. În această privință, reclamanta susține că nu este vorba despre o alegere comercială din partea sa, ci despre consecința condițiilor care prevalează în prezent pe această piață. Prin urmare, situația sa este diferită de cea a reclamantelor din cauzele în care s-au dat ordonanțele invocate de Comisie, care erau beneficiare efective ale ajutoarelor autorizate prin deciziile vizate de acțiunile lor.
- 45 Interesul reclamantei de a exercita acțiunea nu este repus în discuție nici prin deciziile citate la punctul 43 de mai sus, în măsura în care Tribunalul a statuat că interesul reclamantelor de a exercita acțiunea nu își putea avea originea în încălcarea drepturilor lor procedurale. Astfel, în aceste cauze, reclamantele, care beneficiau de ajutoarele declarate compatibile prin deciziile în litigiu, încercau să obțină, prin acțiunile formulate, anularea acestora, astfel încât Comisia să autorizeze ulterior ajutoare cu un domeniu de aplicare mai extins (a se vedea în acest sens Ordonanța din 9 iulie 2007, *wheyco/Comisia*, T-6/06, nepublicată, EU:T:2007:202, punctul 102, și Ordonanța din 25 martie 2019, *Abaco Energy și alții/Comisia*, T-186/18, nepublicată, EU:T:2019:206, punctul 82).
- 46 În speță, prin acțiunea formulată, reclamanta nu urmărește să obțină autorizarea unor ajutoare care au un domeniu de aplicare mai extins decât cel al ajutoarelor prevăzute de schemele în litigiu. Dimpotrivă, în ipoteza în care, astfel, la finalul procedurii formale de investigare pe care ar iniția-o după eventuala anulare a deciziilor atacate, Comisia ar considera că supracompensarea de care pot beneficia anumiți producători de biogaz care nu sunt stabiliți în Suedia face ca schemele în litigiu să fie incompatibile cu piața internă, modificarea acestora ar tinde să limiteze domeniul lor de aplicare, iar nu să îl extindă.

- 47 Pe de altă parte, astfel cum rezultă din cuprinsul punctului 39 de mai sus, la punctul 42 din Ordonanța din 25 martie 2019, Abaco Energy și alții/Comisia (T-186/18, nepublicată, EU:T:2019:206), Tribunalul a arătat că beneficiarul unui ajutor nu este în mod necesar lipsit de interesul de a exercita acțiunea împotriva deciziei prin care acest ajutor este declarat compatibil cu piața internă.
- 48 Având în vedere ceea ce precedă, trebuie să se concluzioneze că interesul reclamantei de a exercita acțiunea este demonstrat și că acțiunea sa este admisibilă, cel puțin în măsura în care, prin intermediul acesteia, reclamanta invocă critica referitoare la cumularea în litigiu.
- 49 Înainte de a examina temeinicia acestei critici, este necesară pronunțarea cu privire la argumentul Comisiei întemeiat în esență pe faptul că reclamanta nu a invocat o excepție de nelegalitate împotriva Orientărilor PME, în lumina cărora, în special a punctului 116 din acestea, Comisia ar fi examinat compatibilitatea schemelor în litigiu (a se vedea punctul 10 de mai sus).

Cu privire la argumentul Comisiei întemeiat pe necesitatea de a respecta punctul 116 din Orientările PME

- 50 Potrivit Comisiei, Orientările PME nu permit atribuirea niciunui rol cumulării în litigiu în scopul evaluării compatibilității schemelor în litigiu. Astfel, întrucât nu a invocat nelegalitatea Orientărilor PME, reclamanta nu ar putea contesta în fața Tribunalului neluarea în considerare în deciziile atacate a cumulării menționate.
- 51 Trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, Comisia, adoptând orientări care conțin norme de conduită și anunțând, prin publicarea lor, că le va aplica în viitor situațiilor vizate de acestea, se autolimitează în exercitarea puterii sale de apreciere și nu se poate abate, în principiu, de la normele respective fără a risca să fie sancționată, dacă este cazul, pentru încălcarea unor principii generale de drept precum egalitatea de tratament sau protecția încrederii legitime (Hotărârea din 8 martie 2016, Grecia/Comisia, C-431/14 P, EU:C:2016:145, punctul 69, și Hotărârea din 2 septembrie 2021, Comisia/Tempus Energy și Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, punctul 143).
- 52 Punctul 116 din Orientările PME prevede că „Comisia presupune că ajutorul are un caracter adecvat și că efectele sale de denaturare a concurenței sunt limitate, cu condiția ca toate celelalte condiții să fie întrunite”. Totuși, acest punct nu precizează care sunt „celelalte condiții” la care se face referire.
- 53 În această privință, astfel cum a arătat Comisia în ședință, trebuie să se considere că celelalte condiții la care se face referire la punctul 116 din Orientările PME sunt, în speță, cele care figurează la punctul 131 din aceste orientări și că controlul respectării lor îl include pe cel al proporționalității ajutoarelor, vizată la punctele 69 și 70 din orientările menționate.
- 54 Astfel, trebuie amintit că punctul 116 din Orientările PME face parte din capitolul 3 din acestea, consacrat „evaluării compatibilității în temeiul articolului 107 alineatul (3) litera (c) [TFUE]”.
- 55 În cadrul capitolului 3, secțiunea 3.1 enunță „principiile de evaluare comune” și enumeră, la punctul 27, criteriile cumulative pe care trebuie să le îndeplinească o măsură de ajutor pentru a putea fi declarată compatibilă cu piața internă. Printre aceste criterii figurează, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 27 litera (e) din orientările menționate, proporționalitatea ajutorului, și anume limitarea acestuia la minimumul necesar.

- 56 Secțiunea 3.2 din Orientările PME, consacrată „dispozițiilor generale privind compatibilitatea”, conține precizări cu privire la fiecare dintre criteriile prevăzute la punctul 27 din aceste orientări.
- 57 În special, secțiunea 3.2.5 din Orientările PME privește „proportionalitatea ajutoarelor”. În cadrul acestei secțiuni figurează punctele 69 și 70, potrivit cărora „ajutoarele [...] sunt considerate a fi proporționale în cazul în care valoarea lor pentru fiecare beneficiar în parte se limitează la minimul necesar pentru a realiza obiectivul fixat” și, „[c]a regulă generală, se consideră că ajutorul este limitat la minimul necesar dacă valoarea sa corespunde costurilor nete suplimentare necesare pentru îndeplinirea obiectivului fixat, în comparație cu ceea ce s-ar întâmpla în absența ajutorului”.
- 58 Rezultă că printre „celelalte condiții” menționate la punctul 116 din Orientările PME se află cea referitoare la proporționalitatea ajutorului. Această condiție prezintă o legătură strânsă cu cea referitoare la inexistența unei supracompensări. Pe de altă parte, fără a fi menționată expres, această din urmă noțiune este vizată în special la punctul 131 din orientările menționate, care are următorul cuprins:
- „În ceea ce privește energia din surse regenerabile, alta decât energia electrică, ajutoarele de exploatare vor fi considerate compatibile cu piața internă în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții cumulative:
- (a) ajutoarele per unitate de energie nu depășesc diferența dintre costurile totale egalizate ale energiei produse cu ajutorul tehnologiei specifice în cauză și prețul de piață al tipului de energie în cauză;
 - (b) costurile totale egalizate ale energiei produse pot include o rentabilitate normală a capitalului. Ajutoarele pentru investiții sunt deduse din valoarea totală a investițiilor la momentul calculării costurilor totale egalizate ale energiei produse;
 - (c) costurile de producție sunt actualizate periodic, cel puțin o dată pe an;
 - (d) ajutoarele se acordă numai până la amortizarea completă a instalației, în conformitate cu normele contabile obișnuite pentru a se evita ca ajutoarele de exploatare bazate pe costurile totale egalizate ale energiei produse să depășească amortizarea investiției.”
- 59 Trebuie subliniat că acest punct 131 a fost reluat în considerentul (50) al fiecăreia dintre deciziile atacate, cu adăugarea, între paranteze, a precizării „no overcompensation” (fără supracompensare) după definirea condiției prevăzute la punctul menționat litera (a).
- 60 Trebuie să se constate că Orientările PME nu precizează că singura supracompensare care trebuie evitată pentru ca un ajutor să fie proporțional este cea care poate decurge din cumularea de ajutoare care provin de la unul și același stat membru. Astfel, Comisia arată în mod eronat că Orientările PME se opun ca ea să examineze supracompensarea care poate decurge din cumularea în litigiu cu ocazia evaluării compatibilității scutirilor fiscale în cauză cu piața internă.
- 61 În consecință, punctul 116 din Orientările PME nu dispensează Comisia de obligația de a examina dacă supracompensarea care poate decurge din cumularea în litigiu, invocată de reclamantă, ridică dificultăți serioase, pentru a se asigura de proporționalitatea schemelor în litigiu. Faptul că reclamanta nu a invocat o excepție de nelegalitate în privința acestei dispoziții este, așadar, lipsit de relevanță în speță.

- 62 Prin urmare, este necesar să se înlăture prezentul argument al Comisiei și să se examineze temeinicia criticii referitoare la cumularea în litigiu.

Cu privire la temeinicia criticii referitoare la cumularea în litigiu

- 63 După ce au fost amintite principiile referitoare la controlul jurisdicțional privind existența unor dificultăți serioase, vor trebui examinate elementele de care dispunea sau putea să dispună Comisia în speță, existența unor dificultăți serioase referitoare la supracompensare și, în sfârșit, argumentația Comisiei și a Regatului Suediei potrivit căreia este exclus ca schemele în litigiu să poată ține seama de ajutoarele acordate de alte state membre pentru motivul că această luare în considerare ar încălca principiul nediscriminării sau articolul 110 TFUE.

Cu privire la controlul jurisdicțional privind existența unor dificultăți serioase

- 64 Potrivit jurisprudenței, legalitatea unei decizii de a nu ridica obiecții, întemeiată pe articolul 4 alineatul (3) din Regulamentul 2015/1589, depinde de aspectul dacă aprecierea informațiilor și a elementelor de care dispunea Comisia în cadrul procedurii preliminare de examinare ar fi trebuit să suscite în mod obiectiv îndoieli privind compatibilitatea acestei măsuri cu piața internă, având în vedere că astfel de îndoieli trebuie să determine deschiderea unei proceduri formale de investigare, la care pot participa persoanele interesate prevăzute la articolul 1 litera (h) din regulamentul menționat (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 2 septembrie 2021, Comisia/Tempus Energy și Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, punctul 38 și jurisprudența citată). Această obligație este confirmată de articolul 4 alineatul (4) din Regulamentul 2015/1589, în temeiul căruia Comisia este obligată să deschidă procedura formală de investigare atunci când există îndoieli privind compatibilitatea măsurii în cauză cu piața internă, fără a dispune în această privință de o marjă de apreciere (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 22 decembrie 2008, British Aggregates/Comisia, C-487/06 P, EU:C:2008:757, punctele 113 și 185 și jurisprudența citată, Ordonanța din 25 iunie 2019, Fred Olsen/Naviera Armas, C-319/18 P, nepublicată, EU:C:2019:542, punctul 30, și Hotărârea din 20 iunie 2019, a&o hostel and hotel Berlin/Comisia, T-578/17, nepublicată, EU:T:2019:437, punctul 57).
- 65 Dovada existenței unor îndoieli cu privire la compatibilitatea cu piața internă a ajutorului în discuție, care trebuie căutată atât în împrejurările adoptării deciziei de a nu ridica obiecții, cât și în conținutul acesteia, trebuie adusă de solicitantul anulării acestei decizii, pe baza unei serii de indicii concordante (a se vedea Hotărârea din 2 septembrie 2021, Comisia/Tempus Energy și Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, punctul 40 și jurisprudența citată).
- 66 În special, caracterul insuficient sau incomplet al examinării efectuate de Comisie în cadrul procedurii de examinare preliminară constituie un indiciu al existenței unor dificultăți serioase în aprecierea măsurii în cauză, a căror prezență o obligă pe aceasta să deschidă procedura formală de investigare (a se vedea Hotărârea din 2 septembrie 2021, Comisia/Tempus Energy și Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, punctul 41 și jurisprudența citată).
- 67 În plus, legalitatea unei decizii de a nu ridica obiecții, luată la finalul procedurii de examinare preliminară, trebuie să fie apreciată de instanța Uniunii nu numai în funcție de informațiile de care dispunea Comisia la momentul la care a adoptat-o, ci și în funcție de elementele de care putea să dispună (a se vedea Hotărârea din 2 septembrie 2021, Comisia/Tempus Energy și Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, punctul 42 și jurisprudența citată).

- 68 Or, informațiile de care Comisia „putea să dispună” le includ pe cele care apar ca fiind relevante pentru aprecierea care trebuie efectuată în conformitate cu jurisprudența amintită la punctul 64 de mai sus și a căror prezentare ar fi putut să o obțină, la cerere, în cursul procedurii administrative (a se vedea Hotărârea din 2 septembrie 2021, Comisia/Tempus Energy și Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, punctul 43 și jurisprudența citată).
- 69 Astfel, Comisia este obligată să desfășoare procedura de examinare a măsurilor în cauză cu diligență și cu imparțialitate, pentru a dispune, cu ocazia adoptării unei decizii finale de stabilire a existenței și, dacă este cazul, a incompatibilității sau a nelegalității ajutorului, de elementele cele mai complete și mai fiabile cu putință în acest sens (a se vedea Hotărârea din 2 septembrie 2021, Comisia/Tempus Energy și Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, punctul 44 și jurisprudența citată).
- 70 Rezultă că controlul de către Tribunal al legalității unei decizii de a nu deschide procedura formală de investigare ca urmare a lipsei unor dificultăți serioase nu se poate limita la identificarea erorii vădite de apreciere. Astfel, o decizie adoptată de Comisie fără deschiderea procedurii formale de investigare poate fi anulată, ca urmare a omiterii evaluării contradictorii și detaliate prevăzute la articolul 108 alineatul (2) TFUE, chiar dacă nu s-a demonstrat că aprecierile efectuate de Comisie cu privire la fond erau eronate în drept sau în fapt (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 octombrie 2020, První novinová společnost/Comisia, T-316/18, nepublicată, EU:T:2020:489, punctele 88, 90 și 91 și jurisprudența citată). Prin urmare, controlul exercitat de Tribunal nu este restrâns (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 iunie 2019, a&o hostel and hotel Berlin/Comisia, T-578/17, nepublicată, EU:T:2019:437, punctul 66).

Cu privire la elementele de care Comisia dispunea sau putea să dispună în speță

- 71 Trebuie arătat că, în anexa la scrisoarea adresată Comisiei la 18 octombrie 2019, care privea în principal ajutoarele pentru producția de energie pe bază de biogaz acordate de Regatul Danemarcei, reclamanta a prezentat un studiu care sublinia că piața geografică a biogazului este în prezent transnațională și cuprinde cel puțin Danemarca, Suedia, Germania și Regatul Unit. Acest studiu a continuat arătând că biogazul poate fi susținut atât prin ajutoare pentru producția sa, cât și prin măsuri de stimulare în privința cererii, cum ar fi scutirile fiscale. Se preciza că, deși aceste diferite forme de susținere pot coexista într-un singur stat membru, nu este permisă cumularea lor la nivel național. Astfel, potrivit acestui studiu, în Germania, energia generată pe bază de biogaz care a beneficiat de ajutoare pentru producție nu putea profita de celelalte ajutoare prevăzute pentru vânzarea de energie regenerabilă. Cu toate acestea, studiul menționat preciza că se poate produce o cumulare, care poate conduce la o „dublă subvenție” sau la un „exces de sprijin” atunci când ajutoarele pentru producție și scutirile fiscale provin din state membre diferite. Acest studiu arăta de asemenea că suprapunerile dintre schemele de ajutor adoptate de diferite state membre pot determina o supracompensare și pot crea o denaturare a concurenței. Exemplul furnizat în această privință privea tocmai ajutoarele daneze și suedeze.
- 72 De asemenea, în scrisoarea adresată Comisiei la 19 iunie 2020, care privea ajutoarele daneze, reclamanta a subliniat totuși legătura dintre aceste ajutoare și scutirile fiscale acordate de Suedia. Aceasta s-a referit în mod specific la deciziile prin care Comisia aprobase schemele de ajutoare suedeze care au fost prelungite, cu adaptări minore, prin deciziile atacate. În plus, studiul anexat la această scrisoare conținea elemente asemănătoare cu cele care figurau în studiul menționat la punctul 71 de mai sus.

- 73 În aceste împrejurări, trebuie să se constate că reclamanta comunicase Comisiei, înainte de adoptarea deciziilor atacate, informații referitoare la posibilele efecte ale unei cumulări a scutirilor fiscale acordate de Regatul Suediei cu ajutoarele pentru producția de energie pe bază de biogaz acordate de alte state membre, în special de Regatul Danemarcei.
- 74 Pe de altă parte, astfel cum a confirmat Regatul Suediei în ședință, în răspunsul la o întrebare a Tribunalului, faptul că producția de energie pe bază de biogaz beneficia de ajutoare acordate de Regatul Danemarcei era de notorietate publică. În plus, Regatul Suediei admite că, într-un decret guvernamental din 31 mai 2018, prezentat de reclamantă în fața Tribunalului, s-a arătat că ajutoarele pentru producția de energie pe bază de biogaz acordate de Regatul Danemarcei, atunci când erau combinate cu scutirile fiscale în cauză, puteau determina o deteriorare a condițiilor de concurență pentru producția de biogaz în Suedia. În această privință, astfel cum rezultă din două rapoarte anexate la cererea introductivă și după cum a confirmat Comisia în răspunsul său la o întrebare scrisă a Tribunalului, începând cu luna octombrie 2018, Regatul Suediei a acordat producătorilor de biogaz stabiliți pe teritoriul său ajutoare pentru producție ca urmare a faptului că producătorii stabiliți în alte state membre puteau beneficia de cumularea în litigiu.
- 75 Astfel, la momentul adoptării deciziilor atacate, Comisia dispunea de informații cu privire la cumularea în litigiu.
- 76 În această privință, Comisia nu se poate prevala de faptul că reclamanta nu a înaintat o plângere, în temeiul articolului 24 alineatul (2) din Regulamentul 2015/1589, înainte de adoptarea deciziilor atacate, pentru a demonstra că nu era obligată să ia în considerare informațiile referitoare la cumularea în litigiu.
- 77 Trebuie amintit că articolul 24 alineatul (2) din Regulamentul 2015/1589 are următorul cuprins:
- „(2) Orice parte interesată poate înainta o plângere Comisiei pentru a o informa cu privire la orice presupus ajutor ilegal, precum și la orice presupusă utilizare abuzivă a unui ajutor. În acest scop, partea interesată completează în mod corespunzător un formular stabilit printr-o dispoziție de punere în aplicare menționată la articolul 33 și furnizează toate informațiile obligatorii solicitate în acesta.
- În cazul în care consideră că partea interesată nu respectă elementele obligatorii din formularul de plângere sau că elementele de fapt și de drept invocate de partea interesată nu oferă motive suficiente pentru a demonstra, pe baza unei examinări *prima facie*, existența unui ajutor ilegal sau utilizarea abuzivă a ajutorului, Comisia informează partea interesată cu privire la acest lucru și solicită acesteia să prezinte observații într-un termen stabilit, care în mod normal nu depășește o lună. În cazul în care partea interesată nu își prezintă observațiile în termenul prevăzut, se va considera că plângerea a fost retrasă. Comisia informează statul membru vizat atunci când o plângere a fost considerată ca fiind retrasă.
- Comisia transmite reclamantului o copie a deciziei adoptate în orice dosar legat de subiectul plângerii.”
- 78 Astfel, articolul 24 alineatul (2) din Regulamentul 2015/1589 privește ajutoare care fie sunt prezumate „ilegal[e]”, în sensul articolului 1 litera (f) din acest regulament, în măsura în care au fost puse în aplicare cu încălcarea articolului 108 alineatul (3) TFUE, în temeiul căruia orice măsură de ajutor preconizată trebuie notificată Comisiei și nu poate fi pusă în aplicare înainte de

- decizia finală a acesteia, fie se prezumă că au fost „utilizat[e] abuziv”, în sensul articolului 1 litera (g) din regulamentul menționat, în măsura în care sunt utilizate de beneficiari cu încălcarea deciziei Comisiei prin care au fost declarate compatibile cu piața internă.
- 79 Numai în privința acestor ajutoare, astfel cum sunt definite la articolul 1 din Regulamentul 2015/1589, articolul 24 alineatul (2) din același regulament coroborat cu articolul 12 alineatul (1) din acesta acordă unei persoane interesate dreptul de a iniția procedura de examinare preliminară, adresând Comisiei, sub forma unui formular specific, o plângere care conține informații privind astfel de ajutoare, pe care aceasta este obligată să le examineze în cadrul unei proceduri care prevede anumite drepturi pentru autorul plângerii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 mai 2019, *Marinvest și Porting/Comisia*, T-728/17, nepublicată, EU:T:2019:325, punctele 38-40; a se vedea de asemenea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 17 iulie 2008, *Athinaiki Techniki/Comisia*, C-521/06 P, EU:C:2008:422, punctul 37).
- 80 Potrivit jurisprudenței, atunci când a fost depusă o astfel de plângere, Comisia poate fi obligată, în anumite împrejurări, să o instrumenteze dincolo de simpla examinare a elementelor de fapt și de drept aduse la cunoștința sa de autorul plângerii. Astfel, Comisia este obligată, în interesul unei bune administrări a normelor fundamentale din tratat referitoare la ajutoarele de stat, să procedeze la o examinare diligentă și imparțială a plângerii, ceea ce poate face necesară recurgerea de către Comisie la o examinare a elementelor care nu au fost amintite în mod expres de autorul plângerii (a se vedea Hotărârea din 15 martie 2018, *Naviera Armas/Comisia*, T-108/16, EU:T:2018:145, punctul 101 și jurisprudența citată).
- 81 Or, prezenta cauză nu privește ajutoarele sau modalitățile de aplicare a ajutoarelor prevăzute la articolul 24 alineatul (2) din Regulamentul 2015/1589, ci ajutoare care au fost notificate în mod corespunzător Comisiei de Regatul Suediei și a căror aplicare conformă cu deciziile atacate nu este contestată în speță.
- 82 În consecință, întrucât articolul 24 alineatul (2) din Regulamentul 2015/1589 nu este aplicabil, jurisprudența amintită la punctul 80 de mai sus este lipsită de incidență în speță.
- 83 Totuși, Comisia era obligată, conform jurisprudenței amintite la punctele 67-69 de mai sus, să își întemeieze analiza pe elementele de care dispunea sau putea să dispună, care nu sunt limitate la cele care ar fi fost prezentate într-o plângere în sensul articolului 24 alineatul (2) din Regulamentul 2015/1589.
- 84 Pe de altă parte, deși Comisiei nu îi revine sarcina de a căuta, din proprie inițiativă și în lipsa oricărui indiciu în acest sens, toate informațiile care ar putea prezenta o legătură cu cauza cu care este sesizată, chiar și în situația în care asemenea informații s-ar găsi în domeniul public (a se vedea Hotărârea din 2 septembrie 2021, *Comisia/Tempus Energy și Tempus Energy Technology*, C-57/19 P, EU:C:2021:663, punctul 45 și jurisprudența citată), în speță, reclamanta comunicase Comisiei elemente referitoare la efectele cumulării dintre scutiile fiscale acordate de Regatul Suediei și ajutoarele pentru producția de energie pe bază de biogaz acordate de alte state membre, în special de Regatul Danemarcei.
- 85 Având în vedere ceea ce precedă, trebuie să se constate că, atunci când a examinat schemele în litigiu, Comisia dispunea de informații cu privire la efectele care puteau decurge din cumularea în litigiu. Pe de altă parte, Comisia putea să dispună, dacă ar fi considerat necesar, de elemente suplimentare pe care ar fi putut să solicite reclamantei să i le furnizeze.

86 Totuși, astfel cum a arătat Comisia în ședință, trebuie să se verifice dacă elementele conținute în scrisorile reclamantei și în studiile anexate la acestea erau relevante pentru a evalua compatibilitatea schemelor în litigiu cu piața internă. Prin urmare, trebuie să se stabilească dacă aceste elemente, referitoare la o eventuală supracompensare, puteau să evidențieze existența unor dificultăți serioase în stabilirea unei asemenea compatibilități. Astfel, numai în caz afirmativ ar trebui să se concluzioneze că Comisia era obligată să deschidă procedura formală de investigare (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 2 septembrie 2021, Comisia/Tempus Energy și Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, punctul 85).

Cu privire la existența unor dificultăți serioase referitoare la supracompensare

87 Din principalele considerații ale deciziilor atacate referitoare la supracompensare, rezumate la punctul 9 de mai sus, rezultă că, potrivit Comisiei, pentru ca schemele în litigiu să poată fi declarate compatibile cu piața internă, era necesar ca scutirile fiscale în cauză să nu determine o supracompensare.

88 Deciziile atacate nu precizează însă dacă supracompensarea vizată rezultă numai dintr-o eventuală cumulare a scutirilor fiscale în cauză cu alte ajutoare acordate de Regatul Suediei sau poate decurge de asemenea din cumularea în litigiu.

89 Comisia a explicat că, în cadrul examinării supracompensării, s-a limitat să studieze eventuala cumulare a scutirilor fiscale în cauză cu alte măsuri de ajutor adoptate de Regatul Suediei. În opinia sa, luarea în considerare suplimentară a eventualelor ajutoare acordate în alt stat membru nu este prevăzută nici de Orientările PME, nici de alte dispoziții ale dreptului Uniunii în vederea examinării aspectului dacă există o supracompensare în favoarea beneficiarilor scutirilor menționate.

90 Regatul Suediei, la rândul său, a evocat faptul că rapoartele agenției suedeze pentru energie, pe care s-a întemeiat Comisia pentru a exclude, în deciziile atacate, existența unei supracompensări, țin seama în mod indirect de ajutoarele acordate de Regatul Danemarcei. Totuși, acesta a precizat, în răspunsul la întrebările scrise și orale ale Tribunalului, că verificarea inexistenței supracompensării efectuată de agenția suedeză pentru energie se realiza la nivel național și că nu exista obligația de a lua în considerare ajutoarele pentru producție acordate eventual de alte state membre de care ar fi putut beneficia biogazul importat în Suedia.

91 În consecință, trebuie să se constate că, în vederea adoptării deciziilor atacate, Comisia nu a examinat decât supracompensarea care putea decurge din cumularea mai multor ajutoare acordate de Regatul Suediei. Procedând astfel, Comisia a exclus, în cadrul stabilirii compatibilității schemelor în litigiu cu piața internă, posibilitatea ca cumularea în litigiu să suscite dificultăți serioase, a căror elucidare ar fi fost permisă numai de procedura formală de investigare. Prin urmare, este necesar să se verifice dacă această excludere este justificată.

92 Trebuie amintit că, potrivit articolului 107 alineatul (1) TFUE:

„Cu excepția derogărilor prevăzute de tratate, sunt incompatibile cu piața internă ajutoarele acordate de state sau prin intermediul resurselor de stat, sub orice formă, care denaturează sau amenință să denatureze concurența prin favorizarea anumitor întreprinderi sau a producerii anumitor bunuri, în măsura în care acestea afectează schimburile comerciale dintre statele membre.”

93 Potrivit articolului 107 alineatul (3) TFUE:

„Pot fi considerate compatibile cu piața internă:

[...]

(c) ajutoarele destinate să faciliteze dezvoltarea anumitor activități sau a anumitor regiuni economice, în cazul în care acestea nu modifică în mod nefavorabil condițiile schimburilor comerciale într-o măsură care contravine interesului comun.”

94 Rezultă că, înainte de a decide dacă ajutoarele de stat sunt compatibile cu piața internă în temeiul articolului 107 alineatul (3) litera (c), Comisia este obligată să examineze efectele acestora asupra schimburilor comerciale dintre statele membre. În special atunci când, precum în speță, adoptă decizii întemeiate pe această dispoziție la finalul procedurii de examinare preliminară, Comisia trebuie să fie în măsură să concluzioneze, fără ca acest aspect să ridice dificultăți serioase, că ajutoarele în cauză nu vor afecta schimburile comerciale dintre statele membre.

95 În deciziile atacate, adoptate în conformitate cu articolul 4 alineatul (3) din Regulamentul 2015/1589, Comisia a ajuns la concluzia că nu trebuie să ridice obiecții în privința schemelor în litigiu, care constituiau prelungirea unor scheme deja considerate compatibilă cu piața internă în temeiul articolului 107 alineatul (3) litera (c) TFUE.

96 Cu toate acestea, fie și numai datorită informațiilor care îi fuseseră prezentate de reclamantă (a se vedea punctele 71-73 de mai sus), Comisia nu putea ignora faptul că importurile în Suedia de biogaz produs în alte state membre, în special Danemarca, crescuseră în mod semnificativ în cursul anilor anteriori notificării schemelor în litigiu, în detrimentul biogazului provenit din alte state membre, ca urmare a existenței cumulării în litigiu.

97 În consecință, chiar dacă schemele în litigiu nu conțineau modificări fundamentale care să afecteze schemele care erau în vigoare în Suedia de mai mulți ani, Comisia trebuia să țină seama, în aprecierea compatibilității schemelor în litigiu cu piața internă, de efectul cumulării în litigiu asupra importanței în creștere a importurilor provenite din anumite state membre.

98 Desigur, Comisia nu a ignorat aceste elemente, dat fiind că a insistat asupra necesității ca schemele în litigiu să se aplice în același mod biogazului produs în Suedia și biogazului importat. Totuși, examinarea sa cu privire la existența unei eventuale supracompensări s-a limitat la dimensiunea sa națională, astfel cum s-a arătat la punctul 89 de mai sus.

99 Conform jurisprudenței amintite la punctul 66 de mai sus, caracterul insuficient sau incomplet al analizei efectuate de Comisie în cadrul procedurii de examinare preliminară în ceea ce privește supracompensarea care poate decurge din cumularea în litigiu este un indiciu al existenței unor dificultăți serioase. După cum rezultă din cuprinsul punctelor 55-59 de mai sus, pe de o parte, ajutoarele de stat nu pot fi declarate compatibile cu piața internă dacă nu respectă condiția privind proporționalitatea. Pe de altă parte, în deciziile atacate, problema lipsei supracompensării este strâns legată de cea a proporționalității schemelor în litigiu. În consecință, faptul că Comisia a analizat lipsa supracompensării în mod insuficient și incomplet în măsura în care nu a ținut seama de cumularea în litigiu poate fi suficient, în speță, pentru a se constata existența unor dificultăți serioase.

- 100 Totuși, trebuie să se considere că, în ipoteza în care, astfel cum susțin Comisia și Regatul Suediei, ar fi exclus ca schemele în litigiu să poată ține seama de ajutoarele acordate de alte state membre, pentru motivul că această luare în considerare ar încălca principiul nediscriminării sau articolul 110 TFUE, problema supracompensării care poate decurge din cumularea în litigiu nu ar genera dificultăți serioase.
- 101 Astfel, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, deși procedura prevăzută la articolele 107 și 108 TFUE lasă în mare măsură la latitudinea Comisiei adoptarea unei decizii privind compatibilitatea unei scheme de ajutor de stat cu cerințele pieței interne, reiese din sistemul general al tratatelor că această procedură nu trebuie să producă niciodată un rezultat contrar principiilor generale ale dreptului Uniunii, precum principiul egalității de tratament, sau unor dispoziții specifice ale tratatelor, în special cele privind impozitele interne, din care face parte articolul 110 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 aprilie 2002, Nygård, C-234/99, EU:C:2002:244, punctul 54 și jurisprudența citată, Hotărârea din 15 aprilie 2008, Nuova Agricast, C-390/06, EU:C:2008:224, punctele 50 și 51 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 9 septembrie 2010, British Aggregates și alții/Comisia, T-359/04, EU:T:2010:366, punctul 91 și jurisprudența citată). În plus, un ajutor nu poate fi instituit sau autorizat sub forma unei discriminări fiscale de către un stat membru în raport cu produse originare din alte state membre (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 2010, British Aggregates și alții/Comisia, T-359/04, EU:T:2010:366, punctul 92 și jurisprudența citată).

Cu privire la principiul nediscriminării

- 102 Principiul nediscriminării sau al egalității de tratament interzice ca situații comparabile să fie tratate în mod diferit sau ca situații diferite să fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care astfel de tratamente sunt justificate în mod obiectiv (a se vedea Hotărârea din 11 iulie 2019, IPPT PAN/Comisia și REA, T-805/16, nepublicată, EU:T:2019:496, punctul 216 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 16 decembrie 2008, Arcelor Atlantique et Lorraine și alții, C-127/07, EU:C:2008:728, punctul 23 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 27 septembrie 2012, Koninklijke BAM Groep/Comisia, T-355/06, nepublicată, EU:T:2012:486, punctul 49 și jurisprudența citată).
- 103 Caracterul comparabil al unor situații diferite se apreciază având în vedere toate elementele care le caracterizează. Aceste elemente trebuie să fie determinate și evaluate în special în funcție de obiectul și de finalitatea măsurii statale care instituie distincția în cauză. În plus, trebuie luate în considerare principiile și obiectivele domeniului din care face parte măsura statală respectivă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 12 mai 2011, Luxemburg/Parlamentul și Consiliul, C-176/09, EU:C:2011:290, punctul 32 și jurisprudența citată).
- 104 În speță, Comisia apreciază că s-a asigurat că schemele în litigiu respectă principiul nediscriminării, în măsura în care a obținut de la Regatul Suediei garanția că scutirile fiscale în cauză se aplică indiferent de originea biogazului vândut în Suedia, fie că este biogaz produs în acest stat membru, fie că este biogaz produs în alte state membre și importat în Suedia.
- 105 Totuși, trebuie să se constate că, având în vedere obiectivul schemelor în litigiu, vânzarea de biogaz ale cărui costuri suplimentare de producție au fost compensate nu constituie o situație comparabilă cu vânzarea de biogaz ale cărui costuri suplimentare de producție nu au fost încă compensate.

- 106 Astfel, după cum reiese din deciziile atacate (a se vedea punctul 8 de mai sus), scutirile fiscale în cauză urmăresc ca biogazul să devină competitiv în raport cu gazele fosile, în pofida faptului că costurile de producție ale celui dintâi sunt mai ridicate decât acelea ale celor din urmă.
- 107 Or, dacă costurile de producție a biogazului, mai ridicate decât cele ale gazului fosil, au fost deja compensate prin ajutoare acordate de statul membru pe teritoriul căruia a avut loc producția sa, acordarea scutirilor fiscale în cauză biogazului importat în Suedia își pierde rațiunea de a exista.
- 108 Din deciziile atacate rezultă că Comisia admite existența unei diferențe între vânzarea de biogaz ale cărui costuri suplimentare de producție au fost compensate și vânzarea de biogaz ale cărui costuri suplimentare de producție nu au fost încă compensate. Astfel, în ceea ce privește biogazul produs în Suedia, aceasta s-a asigurat că nu exista o supracompensare ca urmare a cumulării scutirilor fiscale în cauză cu alte ajutoare acordate de autoritățile suedeze pentru producția de biogaz din acest stat membru. Totuși, diferența dintre situația privind biogazul ale cărui costuri suplimentare au fost deja compensate și situația în care costurile suplimentare ale biogazului nu au fost încă compensate există chiar și atunci când această compensare rezultă din ajutoare acordate de alte state membre decât Regatul Suediei.
- 109 Prin urmare, cu excepția cazului în care există o justificare obiectivă, cele două vânzări menționate la punctul 105 de mai sus nu pot fi tratate în același mod, constând în a le permite să beneficieze de aceeași scutire fiscală, și aceasta independent de aspectul dacă biogazul vândut în Suedia a fost produs pe teritoriul național sau a fost importat.
- 110 Or, în deciziile atacate, Comisia nu a ținut seama de supracompensarea care poate decurge din cumularea în litigiu. Procedând astfel, Comisia nu a aplicat principiul nediscriminării ținând seama de toate elementele relevante care caracterizează „situațiile” care trebuie comparate în conformitate cu acest principiu. Potrivit jurisprudenței amintite la punctele 64 și 66 de mai sus și considerațiilor formulate la punctul 99 de mai sus, această împrejurare evidențiază existența unor dificultăți serioase care declanșează obligația Comisiei de a deschide procedura formală de investigare.
- 111 Pe de altă parte, presupunând că, astfel cum arată Comisia, este imposibil, din punct de vedere factual, să se examineze suprapunerile dintre schemele de ajutor prevăzute într-un stat membru și cele în vigoare în alte state membre, trebuie arătat că, după cum a admis Comisia în ședință, deciziile atacate nu menționează această imposibilitate. *A fortiori*, acestea nu o califică drept justificare obiectivă.
- 112 Prin urmare, trebuie să se constate că respectarea necesară a principiului nediscriminării nu permitea înlăturarea existenței unor dificultăți serioase în ceea ce privește incidența cumulării în litigiu asupra compatibilității schemelor în litigiu cu piața internă.

Cu privire la articolul 110 TFUE

- 113 După cum s-a arătat la punctul 100 de mai sus, trebuie să se stabilească dacă, așa cum susțin Comisia și Regatul Suediei, articolul 110 TFUE se opune ca schemele în litigiu să poată ține seama de ajutoarele acordate de alte state membre.

114 Potrivit articolului 110 TFUE:

„Niciun stat membru nu aplică, direct sau indirect, produselor altor state membre impozite interne de orice natură mai mari decât cele care se aplică, direct sau indirect, produselor naționale similare.

De asemenea, niciun stat membru nu aplică produselor altor state membre impozite interne de natură să protejeze indirect alte sectoare de producție.”

115 Potrivit jurisprudenței, în primul rând, din articolul 110 TFUE rezultă că diferențierile în materie de impozitare internă sunt compatibile cu dreptul Uniunii numai dacă urmăresc obiective care sunt compatibile de asemenea cu acest drept și dacă modalitățile lor sunt de natură să evite orice formă de discriminare, directă sau indirectă, cu privire la importurile din alte state membre sau orice formă de protecție în favoarea producțiilor naționale concurente. Astfel, cu respectarea acestor cerințe, dreptul Uniunii nu restrânge, în stadiul actual al evoluției sale, libertatea fiecărui stat membru de a institui un sistem de impozitare diferențiată pentru anumite produse, chiar similare în sensul articolului 110 primul paragraf TFUE, în funcție de criterii obiective, precum natura materiilor prime utilizate sau procedeele de producție aplicate (a se vedea prin analogie Hotărârea din 2 aprilie 1998, *Outokumpu*, C-213/96, EU:C:1998:155, punctul 30, și Hotărârea din 14 aprilie 2021, *Achema și Lifosa/Comisia*, T-300/19, nepublicată, EU:T:2021:191, punctul 220).

116 În al doilea rând, legitimitatea anumitor scutiri sau a anumitor înlesniri fiscale, în special atunci când au drept scop să permită menținerea producției sau a unor întreprinderi care, fără aceste avantaje fiscale speciale, nu ar mai fi rentabile din cauza creșterii costurilor de producție, este supusă condiției ca statele membre care utilizează aceste posibilități să le extindă în mod nediscriminatoriu și neprotecționist la produsele importate care se găsesc în aceleași condiții, cu respectarea articolului 110 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 2010, *British Aggregates și alții/Comisia*, T-359/04, EU:T:2010:366, punctele 93-95 și jurisprudența citată).

117 În al treilea rând, sunt îndeplinite cerințele articolului 110 TFUE în măsura în care legislația unui stat membru permite să se aplice unui bun originar dintr-un alt stat membru un regim fiscal care poate fi considerat ca reprezentând echivalentul regimului aplicat acestui bun atunci când este produs în primul stat membru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 octombrie 1980, *Schneider-Import*, 26/80, EU:C:1980:257, punctele 10 și 15).

118 Rezultă că, atunci când vânzarea într-un stat membru a unor produse naționale sau importate similare nu ar fi rentabilă în lipsa unor avantaje de natură fiscală, articolul 110 primul paragraf TFUE se opune ca produsele importate să sufere o discriminare, directă sau indirectă, în raport cu produsele naționale, prin faptul că sunt supuse unei impozitări mai ridicate decât cea aplicată acestor din urmă produse. În schimb, un tratament fiscal diferențiat este compatibil cu această dispoziție atunci când acest tratament este rezultatul unor criterii obiective și permite evitarea oricărei forme de discriminare în privința importurilor care provin din alte state membre.

119 În vederea aplicării acestor principii în speță, trebuie arătat că aceasta prezintă o particularitate în raport cu situațiile vizate de jurisprudență, referitoare la faptul că orice biogaz vândut în Suedia, indiferent dacă a fost produs în acest stat membru sau a fost importat, beneficiază de aceleași scutiri fiscale. În plus, în ceea ce privește biogazul importat, aceste scutiri, care sunt totale, sunt acordate fără a face distincție după cum statul membru în care a fost produs biogazul respectiv a acordat sau nu ajutoare pentru producția de energie pe bază de biogaz.

- 120 Pentru motive care țin de cerințele dreptului Uniunii aplicabil ajutoarelor de stat, Comisia s-a asigurat că biogazul produs în Suedia nu beneficia de o supracompensare (a se vedea punctul 108 de mai sus). În consecință, aceasta nu poate susține că biogazul importat din alte state membre ar face obiectul unei discriminări interzise de articolul 110 TFUE în cazul în care ar beneficia de scutirile fiscale în cauză, cu singura condiție a excluderii oricărei supracompensări în urma cumulării acestor scutiri și a eventualelor ajutoare acordate de alte state membre producătorilor acestui biogaz înainte de a fi exportat în Suedia. Astfel, această condiție, care privește lipsa supracompensării, este analogă celei impuse pentru biogazul produs în Suedia.
- 121 Desigur, pentru a evita orice supracompensare, biogazul importat din anumite state membre ar putea fi în acest caz supus, în Suedia, unui impozit intern care, întrucât nu prevede scutiri fiscale sau prevede scutiri mai puțin importante decât cele în discuție, ar fi superior celui aplicat biogazului produs în Suedia. Totuși, acest rezultat nu ar fi în mod necesar discriminatoriu. Astfel, în ceea ce privește această din urmă categorie de biogaz, Comisia a ținut să excludă, înainte de a considera că schemele în litigiu erau compatibile cu piața internă, că cumularea de ajutoare de natură fiscală și de ajutoare pentru producție dă naștere unei supracompensări.
- 122 Cu alte cuvinte, existența unei supracompensări poate fi considerată un criteriu obiectiv care permite aplicarea scutirilor fiscale în cauză numai biogazului, domestic sau importat, ale cărui costuri suplimentare de producție în raport cu gazele fosile nu au fost deja compensate prin alte ajutoare, indiferent de statul membru care a acordat aceste alte ajutoare și fără a aduce atingere posibilității de a adapta rata scutirilor fiscale în cauză în funcție de importanța acestor alte ajutoare. Această diferențiere, întemeiată pe un criteriu obiectiv, este de natură să evite discriminarea care ar rezulta din compensările deja acordate biogazului importat din anumite state membre.
- 123 În plus, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, un sistem de impozitare are un efect discriminatoriu și protector contrar articolului 110 TFUE atunci când deturneză cumpărarea de produse provenite din alte state membre către produsele naționale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 aprilie 1990, Comisia/Grecia, C-132/88, EU:C:1990:165, punctele 18 și 19).
- 124 Este cert că nu aceasta este situația schemelor în litigiu. În realitate, în lipsa unor măsuri luate pentru a evita supracompensarea care poate decurge din cumularea în litigiu, schemele în litigiu creează o discriminare inversă a biogazului produs în Suedia în beneficiul biogazului produs în alte state membre care acordă ajutoare pentru producția de energie pe bază de biogaz. Acest rezultat nu poate fi considerat ca fiind impus de obligația schemelor în litigiu de a respecta articolul 110 TFUE, a cărui rațiune de a exista constă în a împiedica un stat membru să favorizeze propria producție în detrimentul celor din celelalte state membre. Pe de altă parte, trebuie arătat că acest articol nu este aplicabil ipotezei în care un stat membru ar acorda produselor pe care le importă din anumite state membre un tratament fiscal mai favorabil decât cel pe care îl acordă unor produse similare pe care le importă din alte state membre.
- 125 Trebuie amintit că, în părțile din deciziile atacate consacrate respectării dreptului fiscal al Uniunii (a se vedea punctul 11 de mai sus), Comisia a constatat că schemele în litigiu nu determinau o supracompensare și că scutirile fiscale în cauză erau aplicabile indiferent de originea biogazului. Rezultă că Comisia nu a considerat că existau dificultăți serioase în această privință, în timp ce considerațiile care figurează la punctele 115-124 de mai sus demonstrează că astfel de dificultăți existau și trebuiau să fie examinate în cadrul procedurii formale de investigare.

- 126 În consecință, trebuie să se constate că nici respectarea necesară a articolului 110 TFUE nu permitea înlăturarea existenței unor dificultăți serioase în ceea ce privește incidența cumulării în litigiu asupra compatibilității schemelor în litigiu cu piața internă.

Concluzii cu privire la critica referitoare la cumularea în litigiu

- 127 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se concluzioneze că reclamanta a demonstrat, întemeindu-se pe elemente de care Comisia dispunea sau putea să dispună la momentul adoptării deciziilor atacate, că analiza compatibilității schemelor în litigiu cu piața internă în lumina articolului 107 alineatul (3) litera (c) TFUE prezenta dificultăți serioase legate de supracompensarea care putea decurge din cumularea în litigiu, din perspectiva principiului nediscriminării și a articolului 110 TFUE. Prin urmare, Comisia ar fi trebuit să examineze dificultățile menționate în cadrul procedurii formale de investigare în loc să adopte deciziile atacate la finalul procedurii de examinare preliminară.
- 128 Întrucât aceste dificultăți serioase privesc un principiu și o dispoziție de drept primar, nu este necesară pronunțarea cu privire la argumentele Comisiei și ale Regatului Suediei referitoare la faptul că luarea în considerare a supracompensării care poate decurge din cumularea în litigiu ar fi contrară mai multor acte de drept derivat, din care ar rezulta o interdicție de a stabili cote de impozitare diferite pentru produse care provin din state membre diferite.
- 129 În consecință, este necesar să se admită critica referitoare la cumularea în litigiu și să se anuleze deciziile atacate, fără a fi necesară pronunțarea cu privire la celelalte critici invocate de reclamantă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 130 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor reclamantei.
- 131 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, statele membre care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Prin urmare, Regatul Suediei va suporta propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șaptea extinsă)

declară și hotărăște:

- 1) Anulează Decizia C(2020) 4489 final a Comisiei din 29 iunie 2020 privind ajutorul de stat SA.56125 (2020/N) – Suedia – Prelungirea și modificarea schemei SA.49893 (2018/N) – Scutire fiscală pentru biogazul și biopropanul nealimentare destinate producerii de căldură.**
- 2) Anulează Decizia C(2020) 4487 a Comisiei din 29 iunie 2020 privind ajutorul de stat SA.56908 (2020/N) – Suedia – Prelungirea și modificarea schemei în favoarea biogazului destinat utilizării drept combustibil în Suedia.**

- 3) Comisia Europeană va suporta propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Landwärme GmbH.**
- 4) Regatul Suediei va suporta propriile cheltuieli de judecată.**

da Silva Passos

Valančius

Reine

Truchot

Sampol Pucurull

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 21 decembrie 2022.

Semnături